

דף ט.

עין משפט א. הרמב"ם הל' ביכורים פי"ב הי"ט

חמורו שלא בכרה וילדה שני זכרים נותן טלה לכהן. ילדה זכר ונקבה מפריש טלה אחד כדי להפקיע קדשה ממנו עד שיהיה מתר בהננה. שמא הזכר נולד תחלה וטלה זה שפריש לבעלים ואינו לכהן שמוציא מחברו עליו הראיה:

שו"ע יו"ד סימן שכא סעיף יג יד

טז. חמורה שלא ביכרה וילדה שני זכרים ואינו יודע מי הפטר רחם נותן טלה אחד לכהן^ד, ילדה זכר ונקבה הרי זה ספק ומפריש טלה אחד כדי להפקיע הקדושה שמא זכר נולד ראשון והטלה נשאר לבעלים שמוציא מחברו עליו הראיה.

יז. שתי חמורות שלא ביכרו וילדו שני זכרים נותן שני טלאים לכהן, זכר ונקבה נותן הזכר לכהן, ילדו שני זכרים ונקבה, זכר אחד לכהן, ועל השני מפריש טלה ומעכבו לעצמו, אבל ילדו שני זכרים ושתי נקבות או שתי נקבות וזכר אחד אין להן כלום.

הגה: וי"א דצריך להפריש^ה והם לעצמו.

ד. כיון שאחד מהם ודאי פטר חמור, ומ"מ שניהם אסורים בגיזה ועבודה ובהנאה עד שיפדה. ש"ך ס"ק י'.

ה. להפקיע איסורם, ע"כ בב' זכרים וב' נקבות מפריש ב' טלאים והם לעצמו, ובזכר וב' נקבות מפריש טלה אחד והוא לעצמו. ש"ך.

עין משפט ב. הרמב"ם הל' ביכורים פי"ב ה"ב

שְׁתֵּי חֲמוּרָיו שְׁלֹא בְּכָרוֹ וַיִּלְדוּ שְׁנֵי זְכָרִים נוֹתֵן שְׁנֵי טָלָאִים לְפָהֵן. זָכָר וּנְקֵבָה אוֹ שְׁנֵי זְכָרִים וּנְקֵבָה נוֹתֵן טָלָה אֶחָד לְפָהֵן:

שו"ע או"ח סימן תקיג ס"ז

ו. ביצה שיצאה רובה מערב יו"ט וחזרה, ואח"כ נולדה ביו"ט מותרת ז.

אם השכים בבוקר מוקדם ח ומצא ביצה, מותרת דאין התרנגולת מטילה ביצתה בלילה ט, ואנו תולין שמאתמול יצא רובה וחזרה והוא שיש תרנגול זכר תוך ששים בתים ואינו מפסיק נהר שאין בו גשר, דאם לא כן אפשר שתלד בלילה י ואסורה.

ז. בלא זכר רובן יולדות ביום, ע"כ מותר ליקח ביצים מן האינו יהודי בליל ראשון של יו"ט שאנו תולין שמערב יו"ט נולדו, וכך בליל שני

ו. כסף משנה: (יט-כ) חמורו שלא בכרה וכו'. משנה פרק קמא דבכורות (דף ט) חמורו שלא בכרה וילדה שני זכרים נותן טלה אחד לכהן זכר ונקבה מפריש טלה אחד לעצמו שתי חמוריו שלא בכרו וילדו שני זכרים נותן שני טלאים לכהן זכר ונקבה או שני זכרים ונקבה נותן טלה אחד לכהן שתי נקבות וזכר או שני זכרים ושתי נקבות אין [כאן] לכהן כלום אחת בכרה ואחת שלא בכרה וילדו שני זכרים נותן טלה אחד לכהן זכר ונקבה מפריש טלה אחד לעצמו. ובגמרא (דף ט:): מפריש טלה לעצמו וכיון דלעצמו הוא למה ליה לאפרושי לאפקועי לאיסוריה מיניה:

ז. דנחשבת לידה כשיצאה רובה. טור.

ח. היינו קודם עלות השחר. רש"י ור"ן. מ"א ס"ק ט'.

ט. דכל שתשמישו ביום נולד רק ביום ותרגול תשמישו רק ביום, מגמ' ביצה ז' ע"א.

י. דכל שאיכא זכר עד מרחק זה לא ספנא מארעא, מגמ' שם ומ"א ס"ק י'. ואז ודאי אינה יולדת בלילה כי איכא זכר ותשמישו רק ביום. אבל אם אין זכר תוך ששים בתים ע"כ ספנא מארעא ואפשר שיוולדת בלילה. כה"ח אות ל"ח. והגם שרובן ג"כ אינם יולדות בלילה כאן אזלינן בתר מיעוט כיון שבדק לפני יו"ט לפני החשכה ולא מצא ביצה והיום ביו"ט לפני עמוד השחר בשחרית מצא. ט"ז ס"ק ז'.

של יו"ט שני של גלויות, אבל לא בליל שני של ר"ה ולא בליל יו"ט שאחר השבת.

הגה: א"י המביא ביצים ביו"ט ראשון ומסיח לפי תומו שנולדו מאתמול מותרים ^ב, אבל ביו"ט שאחר השבת אין הא"י נאמן במסיח לפי תומו שנולדו לפני שבת ^ל דבכה"ג האיסור מן התורה משום הכנה.

הגה: ביו"ט שני אפי' דר"ה נאמן הא"י במסיח לפי תומו, כיון דאין איסורו אלא מדרבנן.

עין משפט ג. הרמב"ם הל' ביכורים פי"ב הכ"א

יְלִדוּ שְׁתֵּי נִקְבוֹת מְ וַזְּכָר או שְׁנֵי זְכָרִים וּשְׁתֵּי נִקְבוֹת אֵין כָּאן לִכְהֵן כָּלוּם. וְאִינוּ צָרִיךְ לְהַפְרִישׁ טָלָה לְעֲצָמוֹ לְפִי

ב. דאין מקחו משביח משום זה דאדרבא יותר טובים הנולדים היום מאלו שנולדו מאתמול, והוא שהא"י לא יודע שנולד אסור לישראל, מ"מ אין אוסרין עד שיודע שהא"י יודע שנולד אסור לישראל. מ"ב אות כ"ח.

ומה שמותר לסמוך על הא"י במסל"ת כיון שהוא דבר דרבנן ולא איתחזק איסורו. מ"ב אות כ"ט.

ל. וכתב המגן אברהם אפי' נולדה בשבת אין בזה איסור תורה דהרי גמרה לה מאתמול, אלא האיסור בהביאם הא"י ביו"ט וחוששים שמא נולדה היום ונגמרה לה מאתמול שזה שבת והוי הכנה דאורייתא. מ"ב אות ל'. ועיין במ"ב אות ל"א שהיום שרגילים להביא הרבה ביצים ביחד ודאי רובם מהנולדים מזמן וע"כ נאמן במסל"ת.

מ. כסף משנה: כתב הראב"ד ילדו שתי נקבות וכו' עד ואינו צריך להפריש טלה לעצמו. א"א יש כאן שבושים והספיקות שמא הזכר יצא אחרי הנקבה עכ"ל. נראה שטעמו מפני שהוא סובר כדברי רש"י והתוספות שסוברים דכל היכא דקתני בענין פטר חמור אין כאן לכהן כלום מפריש טלה לאפקועי איסוריה והוא לעצמו ורבינו כתב דבשתי נקבות וזכר או שני זכרים ושתי נקבות אינו צריך להפריש טלה לעצמו וזה אצל הראב"ד שיבוש משום דכיון דלא מפסיד מידי למה לא יתקן בהפרשת טלה וכתב שיש כאן שיבושים משום דמשמע מדברי רבינו דזכר ונקבה או שני זכרים ונקבה מפריש טלה לעצמו אע"פ שלא הזכרה במשנה וגם הוא זכרונו לברכה לא הזכירו שהרי לא מיעט אלא שתי נקבות וזכר או שני זכרים ושתי נקבות וזה בעיני הראב"ד שיבוש לחלק במה ששנו אין כאן לכהן כלום בין זה לזה שבזה מפריש טלה לעצמו ובזה אינו צריך להפריש ולדעת רבינו י"ל

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

שֵׁשׁ כָּאֵן סְפִקוֹת הַרְבֵּה שָׁמָּה הָאֶחָת יִלְדָה זָכָר וְהַשְּׁנִיָּה יִלְדָה שְׁתֵּי נְקֵבוֹת. אוֹ שָׁמָּה זֹו יִלְדָה נְקֵבָה וְהָאֶחָת זָכָר וְאֶחָדִיו נְקֵבָה אוֹ נְקֵבָה וְאֶחָדִיהָ זָכָר. וְכֵן סְפִקוֹת הַרְבֵּה יֵשׁ בְּשְׁנֵי זְכָרִים וּשְׁתֵּי נְקֵבוֹת. אֶחָת בְּכֶרֶה וְאֶחָת שְׁלֹא בְכֶרֶה וְיִלְדוּ שְׁנֵי זְכָרִים וְנִתְעַרְבוּ נוֹתֵן טָלָה אֶחָד לְכַהֵן. זָכָר וְנְקֵבָה מִפְּרִישׁ טָלָה אֶחָד לְעֶצְמוֹ וְאִינוֹ נוֹתֵנוּ לְכַהֵן מִפְּנֵי שֶׁהוּא סֶפֶק וְהַמוֹצֵיא מִחֲבֵרוֹ עָלָיו הָרְאִיָּה:

טו. יח. אחת בכרה ואחת לא בכרה וילדו שני זכרים, נותן טלה אחד לכהן, ואם ילדו זכר ונקבה מפריש טלה ומעכבו לעצמו.

טז. יט. הלוקח חמורה מעכו"ם ואינו יודע אם בכרה, וילדה זכר פודה אותו בשה והוא לבעלים משום שהוא ספק.

דף ט:

עין משפט א. הרמב"ם הל' ביכורים פי"ב ה"ד

פֶּטֶר חֲמוֹר אָסוּר בְּהֵנָאָה : עַד שְׁיִפְדָּה. וְאִם מְכָרוּ קָדָם פְּדִיּוֹן דָּמָיו אָסוּרִים. וְאִם מִת קָדָם פְּדִיּוֹן אוֹ שְׁעָרְפוּ

דשאני ב' זכרים ונקבה דמתוך שהוא צריך לעשות בהם מעשה ליתן טלה אחד לכהן אמרינן ליה דיפריש טלה אע"ג דתרי ספיקי הוא אבל בב' נקבות וזכר או ב' זכרים וב' נקבות כיון דאינו צריך לעשות מעשה ליתן שום טלה לכהן לא אמרינן שיפריש טלה לעצמו מאחר דתרי ספיקי הוא. ומ"ש והספיקות שמא הזכר יצא אחר הנקבה טעמו להשיג על רבינו למה כתב שיש כאן ספיקות הרבה שהכל נכלל בספק אחד שהוא שמא הזכר יצא אחר הנקבה:

ג. כסף משנה: פטר חמור אסור בהנאה וכו'. בפ"ק דבכורות (דף ט'): פטר חמור אסור בהנאה דברי ר' יהודה ור"ש מתיר ואמרינן בגמרא (דף י"א) דפליגי בין בהנאת דמיו בין בהנאת גופו ומשמע התם דהלכה כר' יהודה: וכתב הראב"ד אם דמיו אסורים וכו'.

יִקְבֵּר. מִפְּנֵי שֶׁהוּא אָסוּר בְּהִנָּאָה אַף לְאַחַר עֲרִיפָה הוּאִיל
וְלֹא נִפְדָּה. לְפִיכָךְ אִם לֹא פָדָהּ וְנָתַן פְּטוֹר הַחֲמוֹר בְּעֲצָמוֹ
לְכַהֵן. אָסוּר לְכַהֵן לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ עַד שִׁפְדָּהּ בְּשָׂה. וַיִּקַּח
הַשָּׂה לְעֲצָמוֹ אוֹ יַעֲרֹפְנוּ וַיִּקְבֵּר. וְהַפְּהָנִים חֲשׂוּדִים עַל
דְּבַר זֶה לְפִיכָךְ אָסוּר לְיִשְׂרָאֵל לְתַן פְּטוֹר חֲמוֹר לְכַהֵן אֶלָּא
אִם כֵּן פָּדָהּ הַכַּהֵן בְּפָנָיו:

שו"ע יו"ד סימן שכא סעיף ח

ה. ט. פטר חמור אסור בהנאה עד שיפדה, ואם מכרו קודם הפדיון דמיו
אסורין ^ט.

הגה: דוקא מכרו בסתם, אבל הודיע ללוקח שהוא פטר חמור ומוכר לו מה
ששנה יותר מהשה שיפדה בו, דמיו מותרים, ואפי' לכתחילה מותר
למכרו בכה"ג.

ה. י. אם מת קודם הפדיון או ערף אותו יקבר, משום שהוא אסור בהנאה
אפי' לאחר עריפתו כיון שלא נפדה.

ה. יא. לא פדה אותו ונתן אותו לכהן, אסור לכהן להשתמש בו ^ע עד
שיפדהו בשה ואח"כ יקח השה לעצמו, או יערוף אותו ויקבר.

ואיני יודע מה קשה לו על דברי רבינו שהרי דבריו דברי הגמרא הם ואפשר שאינו תמה
אלא על הגמרא: ואם מת קודם פדיון או שערפו יקבר וכו'. משנה שם (דף י"ב): לפיכך
אם לא פדהו ונתן פטר החמור בעצמו לכהן וכו' עד בפניו. ברייתא ומימרא ספ"ק דבכורות
(דף י"א):

ט. אפי' מה ששנה יותר על השה, דכיון שלא הודיע ללוקח שהוא פטר חמור לא יפדנו
וע"כ כולו אסור. ש"ך ס"ק ה'.

ע. ובברכי יוסף כתב דהישראל עצמו יצא בזה שנתן הפטר חמור לכהן, ולא כמי שהסתפק
בזה ע"ש.

הכהנים חשודים על דבר זה פ, לפיכך אסור לישראל ליתן פטר חמור לכהן אא"כ פדה החמור בפניו או יערפנו לפניו.

עין משפט ב. הרמב"ם הל' ביכורים פי"ב הי"א

שֶׁה שְׁלֶקְחוּ מִדְּמֵי שְׁבִיעִית אֵין פּוֹדִין בוֹ אֶת הַיֹּדָאִי. אָבֵל פּוֹדִין בוֹ אֶת הַסֶּפֶק. אִם אֵין לוֹ שֶׁה לְפִדּוֹתוֹ פּוֹדֶהוּ בְּשׂוּיָו וְנוֹתֵן דָּמָיו לִכְהֵן. לֹא אָמְרָה תוֹרָה שֶׁה לְהַחֲמִיר עָלָיו אֲלֹא לְהַקֵּל עָלָיו. שְׂאֵם הִיָּה לוֹ פֶּטֶר חֲמוֹר שְׂשׂוּה עֶשֶׂר סְלָעִים יֵשׁ לוֹ לְפִדּוֹתוֹ בְּשֶׁה שְׂוָה דִּינָר. וְלֹא יִהְיֶה זֶה חֲמוֹר מִן הַהֶקְדֵּשׁ שֶׁנִּפְדָּה בְּכֶסֶף בְּשׂוּיָו:

שו"ע יו"ד סימן שכא סעיף ה

ה. ו. אם אין לו שה לפדותו פודה הפטר חמור בשוויו, ואז יכול לפדות בכל דבר. ונותן דמיו לכהן ולא אמרה תורה תפדה בשה אלא להקל^ז, שאם היה לו פטר חמור ששוה עשרה סלעים יכול לפדותו בשה שוה דינר.

במה דברים אמורים כשהיו דמי פטר חמור מג' זוזין ומעלה, אבל אם היו דמיו פחות מג' זוזין אין פודין אותו אלא בשה או בג' זוזין, ועין טובה לא יפחות מסלע, ועין רעה לא יפחות בחצי סלע, ובינונית בג' זוזים, אף שהפטר חמור שוה פחות מג' זוזים.

הגה: פודין בשה אחד כמה פעמים, כגון שחזר וקנאו מהכהן, או במקום שיש

פ. שאומרים מה אני צריך להפריש עליו טלה אם הוא לעצמי. ש"ך ס"ק ו'.

צ. שהקדש ושאר דברים נפדין בכל דבר, ופטר חמור שהתורה אמרה קשה רק להקל שאפי' אינו שוה אלא דינר, אבל בשוויו נפדה בכל דבר כשאר הקדש. ש"ך ס"ק ב'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

לו ספק פטר חמור שדינו שמפריש עליו טלה והוא שלו ק.

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' אישות פ"ה ה"ד

קִדְּשָׁה בְּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי בֵּין בְּשׁוּגַג בֵּין בְּמִזִּיד אֵינָה מְקַדְּשֶׁת.
 לְפִי שְׂאִין לוֹ לַעֲשׂוֹת בּוֹ שְׂאֵר חֲפָצָיו עַד שְׂיִתְחַלֵּל
 שְׁנֵאמַר בְּמַעֲשֵׂר (ויקרא כז-ל) 'לה' הוא':

הרמב"ם הל' מעשר שני ונטע רבעי פ"ג ה"ז

מַעֲשֵׂר שְׁנֵי מָמוֹן גְּבוּהָ הוּא ר' שְׁנֵאמַר (ויקרא כז-ל) 'לה'
 הוּא'. לְפִיכֹךְ אֵינּוּ נִקְנָה בְּמִתְנָה אֶלָּא אִם כֵּן נָתַן לוֹ
 הַטָּבֵל וְהַמְקַבֵּל מִפְּרִישׁ הַמַּעֲשֵׂר. וְאִין מְקַדְּשִׁין בּוֹ אֶת
 הָאִשָּׁה וְאִין מוֹכְרִין אוֹתוֹ וְאִין מְמַשְׁכְּנִין אוֹתוֹ וְאִין
 מְחַלְּפִין אוֹתוֹ וְאִין מְרַהֲיִנִין אוֹתוֹ:

ק. ורשאי אח"כ לפדות עליו פטר חמור ודאי, וכן כשיש לו כמה ספיקות פטר חמור מפריש עליהן טלה אחד בשביל כולם והוא שלו. ש"ך ס"ק ג'.

ר. כסף משנה: מעשר שני ממון גבוהה הוא. בפרק האיש מקדש (דף נ"ד): פלוגתא דתנאי ואיפסיקא הלכתא בגמרא כר"מ דאמר הכי: ומ"ש ואינו נקנה לו במתנה א"כ נתן לו הטבל. שם בגמרא אליבא דר"מ ונתנו טעם בגמרא למה כשנתן לו את הטבל נקנה לו משום דקסבר מתנות שלא הורמו לאו כמי שהורמו דמיין ויש לתמוה היאך פסק רבינו שאם נתן לו את הטבל נקנה לו והרי הוא ז"ל פסק בפ"ו מהלכות מעשרות ובכמה דוכתי דמתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיין. ותירץ הר"י קורקוס ז"ל שסובר רבינו דדוקא להאי מילתא אמרו לאו כמי שהורמו דמיין דע"כ לא אמר ר"מ מע"ש ממון גבוהה אלא דוקא כשהורם ונקרא עליו שם מעשר דהא מדכתיב לה' הוא יליף לה וקרא אחר שהורם ונקרא מעשר משמע. ומ"ש והמקבל מפריש המעשר פשוט הוא. ומ"ש ואין מקדשין בו וכו'. משנה בריש מע"ש (משנה ב'). ומ"ש ואין מרהינין אותו וכו' עד ואם רצה הלה ליתן. שם ירושלמי:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' שמיטה ויובל פ"ו ה"ז

כיצד. לקח בפרות שביעית ש או בדמיהן בשר נעשה
הבשר כאותן הפרות ואוכלו כפרות שביעית. וצריך
לבער אותן בשעת בעור השביעית. לקח באותו בשר או
בדמיו דגים יצא הבשר ונתפשו הדגים. לקח בדגים או
בדמיהן שמן יצאו דגים ונתפש שמן. לקח בשמן או
בדמיו דבש יצא שמן ונתפש דבש. וצריך לבער הפרות
הראשונות עם הדבש האחרון כדרך שמבערין פרות
שביעית. ואין עושין משניהם מלוגמא ולא מפסידין
אותן, כשאר פרות שביעית:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' ביכורים פ"ב ה"ד

פטר חמור אסור בהנאה ה עד שיפדה. ואם מכרו קדם
פדיון דמיו אסורים. ואם מת קדם פדיון או שערפו
יקבר. מפני שהוא אסור בהנאה אף לאחר עריפה הואיל
ולא נפדה. לפיכך אם לא פדהו ונתן פטר החמור בעצמו
לכהן. אסור לכהן להשתמש בו עד שיפדהו בשה. ויקח

ש. כסף משנה: ומ"ש כיצד לקח בפירות שביעית או בדמיהם בשר וכו'. בס"פ האישי
מקדש (דף נ"ד) ובע"ז פרק ר' ישמעאל (דף נ"ד):

ת. כסף משנה: פטר חמור אסור בהנאה וכו'. בפ"ק דבכורות (דף ט'): פטר חמור אסור
בהנאה דברי ר' יהודה ור"ש מתיר ואמרינן בגמרא (דף י"א) דפליגי בין בהנאת דמיו
בין בהנאת גופו ומשמע התם דהלכה כר' יהודה: וכתב הראב"ד אם דמיו אסורים וכו'.
ואיני יודע מה קשה לו על דברי רבינו שהרי דבריו דברי הגמרא הם ואפשר שאינו תמה
אלא על הגמרא: ואם מת קודם פדיון או שערפו יקבר וכו'. משנה שם (דף י"ב): לפיכך
אם לא פדהו ונתן פטר החמור בעצמו לכהן וכו' עד בפניו. ברייתא ומימרא ספ"ק דבכורות
(דף י"א):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

הַשֶּׁה לְעֶצְמוֹ אוֹ יַעֲרֹפְנוּ וַיִּקְבְּרוּ. וְהַפְּהָנִים חֲשׂוּדִים עַל
 דְּבַר זֶה לְפִיכָף אָסוּר לְיִשְׂרָאֵל לְתֵן פֶּטֶר חֲמוֹר לְכַהֵן אֶלָּא
 אִם כֵּן פָּדָהּוּ הַכֹּהֵן בְּפָנָיו:

שו"ע יו"ד סימן כא פעיף ה

עיין לעיל דף ט: עין משפט א

הרמב"ם הל' טומאת פ"א הכ"ה

עין משפט ו.

**הַעֲרָלָה. וְכֻלְּאֵי הַכֶּרֶם. * וְשׂוֹר הַנֶּסְקָל שֶׁנִּשְׁחַט. וְעִגְלָה
 עֲרוּפָה בֵּין שְׁנֵשְׁחָטָה בֵּין שְׁנֵעֲרַפָּה. וְצִפְרֵי מְצָרַע. וּפֶטֶר**

א. כסף משנה: הערלה וכלאי הכרם וכו'. תוספתא בסוף עוקצין ואיתא בפרק המנחות (דף ק"א) ופ"ק דבכורות (דף ט' ע"ב) ערלה וכלאי הכרם ושור הנסקל ועגלה ערופה וצפורי מצורע ופטר חמור ובשר בחלב כולם מטמאים טומאת אוכלים ר"ש אומר אין מטמאים וידוע דהלכה כת"ק. ומ"ש בשור הנסקל שנשחט. כלומר דאי נסקל מטמא טומאה חמורה דנבילה היא. ופטר חמור פירש"י בפרק קמא דבכורות שנשחט ועדיין מפרכס שלא ירד לטומאת נבילה אבל אם נגע בו שרץ מטמא טומאת אוכלין שאם חזר ונגע באוכלים אחרים מטמאים אע"פ שמפרכס כדאמרינן בפרק העור והרוטב. ומ"ש ועגלה ערופה בין שנשחטה בין שנערפה. בפרק אותו ואת בנו (דף פ"א ע"ב) תנן דהשוחט פרת חטאת ועגלה ערופה ר"ש פוטר וחכמים מחייבים ובגמרא (דף פ"ב) ועגלה ערופה לאו שחיטה ראויה היא והתנן נמצא ההורג עד שלא תערף העגלה תצא ותרעה בעדר א"ר יוחנן עגלה ערופה אינה משנה ועריפת העגלה מטהרת אותה כמו שחיטה כדאמרינן בס"פ חטאת העוף (דף ע' ע"ב) מדא"ר ינאי כפרה כתיב בה כקדשים וכי היכי דמליקת קדשים מטהרת מידי נבילה גם עריפת העגלה כן ובמקום שחיטה עומדת וכ"כ רבינו בפ"ג מהל' שאר אבות הטומאה. ומ"ש ובשר פרה אדומה. בפרק אותו ואת בנו (שם פ"א ע"ב) ופרת חטאת שחיטה שאינה ראויה והתניא ר"ש אומר פרה מטמאה טומאת אוכלין הואיל והיה לה שעת הכושר ואמר ר"ל אומר היה ר"ש פרה נפדית ע"ג מערכתה א"ר יוחנן פרת חטאת אינה משנה. ומ"ש והפגול והנותר. בפרק המנחות והנסכים (דף ק"א) אמרינן דלר"ש יש פיגול ונותר שאינו מטמא טומאת אוכלים ולטעמיה אזיל דסבר דאיסורי הנאה אינם מטמאים טומאת אוכלים אבל לרבנן בכל גוונא מטמאים טומאת אוכלים אלא אם כן היה להם שעת הכושר ומה ששנינו בתוספתא דסוף עוקצים פיגול אינו מטמא טומאת אוכלים ר"ש היא ובלא היה לו שעת הכושר ולית הלכתא כוותיה:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

חֲמֹר. וּבֶשֶׁר בְּחֶלֶב. וּבֶשֶׁר פָּרָה אֲדָמָה. וְהַפָּגוּל. וְהַנּוֹתֵר.
אֵף עַל פִּי שֶׁכֶּל אֱלוֹ אֲסוּרִין בְּהִנָּאָה כֶּלֶן מִתְּמַאֲיִן
טְמֵאת אֲכָלִין: